

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Пазарджик, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Нели Ив. Въгларова
като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно гражданско дело № 20235200500737 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от Гражданския процесуален кодекс.

С решение на Пазарджишки районен съд №199 от 27.02.2023г. постановено по гр.д.№20225220101356 по описа на съда за 2022г. **Е ОТХВЪРЛЕН** като неоснователен и недоказан предявеният от ищеца Н. Н. А., ЕГН- ***** от Затвора в гр. Пазарджик срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, с адрес гр. С., бул. „Г. Н. С.“ №**, представлявана от Директора И. Й., иск с правно основание чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД, с който се иска от съда да бъде осъден ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, да заплати на ищеца Н. Н. А., ЕГН- ***** , сумата от 5000 лева /пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, които са били претърпени в резултат на незаконосъобразното бездействие на служителите на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, състоящо се в неизплащане на присъдено със съдебни решения, постановени по административно дело №2329/2014г. по описа на Административен съд- гр.Пловдив и административно дело №2038/2016г. по описа на ВАС, парично обезщетение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /30.06.2021г./ до окончателното изплащане на

дължимите суми. Със същото решение ищецът Н. Н. А. е осъден да заплати на ГДИНМП представлявана от директора И. Й., сторените съдебно-деловодни разноски по производството в размер на 200лв на основание чл.78 ал.3 от ГПК.

С определение №1370 от 28.05.2023г. постановено по гр.д.№ 20225220101356 по описа на Пазарджишки районен съд за 2022г., в производство по чл.248 от ГПК, е оставена без уважение молбата на ищеца Н. Н. А. за изменение на решение №199 от 27.02.2023г. постановено по гр.д. №1356/2022г. на РС-Пазарджик в частта за разноските. Определението е влязло в законна сила на 11.12.2023г., в резултат на влязло в законна сила въззивно определение №618 от 11.12. 2023г. по ч.гр.д.№ 20235200500705/2023г. на ОС-Пазарджик, с което е потвърдено съдебно разпореждане №7263 от 04.10.2023г. постановено по гр.д.№1356/2022г. по описа на РС-Пазарджик, с което е върната въззивна частна жалба с вх. №14394 от 14.06.2023г. подадена от Н. Н. А. против определението за разноски по чл.248 от ГПК с №1370 от 28.05.2023г. по гр.д.№1356/2022г. по описа на РС-Пазарджик.

Решението се обжалва с въззивна жалба, с вх.№6189 от 16.03.2023г. подадена от ищеца в производството Н. Н. А., ЕГН-***** от Затвора Пазарджик, като се поддържа довод за несъгласие на жалбоподателя с мотивите на съда, с които е отхвърлена заявената искова претенция за обезщетение за неимуществени вреди. Коментира се нормата на чл.127 ал.4 от ГПК предвиждаща посочване от ищеца на банкова сметка или на друг начин по който да му бъде преведена сумата по уважен осъдителен паричен иск и че в тази връзка вискателят Н. А. е изпълнил задължението си, като на длъжника ГДИНМП-С., е била изпратена покана от Н. А. с вх.№19-274 от 29.03.2021г., приложена към изпълнителния лист от 17.10.2017г. по адм.д. №2329/2014г. на Адм.С-Пловдив, за да изплати цялата присъдена сума, като я депозира по банковата сметка в Ю. Б. IBAN -**** * 1793210***** *****, на лицето Г. М. А. от с.С., обл. К.. Твърди се още, че вискателят има задължение да определя банковата сметка по която да се превеждат плащанията от длъжника и че последният няма задължение да определя къде да се внесе сумата, която дължи съгласно чл.127 ал.4 от ГПК. Цитира се нормата на чл.446а ал.1 от ГПК за запазване на несеквестрируемостта на доходите по чл.446 ал.1 от ГПК, включително и на помощи и обезщетения, съгласно друг нормативен акт, постъпили по банкова сметка, но не по-рано от 1 /един/ месец преди налагането на запора, както и ал.2 за случаите при които запорното съобщение не поражда действие по отношение на помощите и обезщетенията по ал.1 изцяло, както и спрямо пенсията до размера на минималната работна заплата, освен за задълженията за издръжка. В тази връзка жалбоподателят посочва, че съгласно извлечението от сметка, процесната сума от **865.38лв** е постъпила по личната партия на жалбоподателя Н. А., по описа в затвора Пазарджик, като на 27.05. 2021г. сумата е внесена в набирателната му сметка /личната партия/ в затвора

Пазарджик и на същия ден е удържана сумата поради запорно съобщение от ДСИ при РС, като е активирано запорното съобщение на ДСИ от 27.06.2021г., след едномесечен срок по силата на чл.446а ал.2 от ГПК. Счита, че по този начин началникът на затвора Пазарджик е нарушил реда за активиране на съобщението от запора на ДСИ, макар и взискателят да не е искал постъпването на сумата в набирателната си сметка и да е посочил сумата да се внесе по банкова сметка на трето лице Г. А.. Поддържа жалбоподателят, че от незаконосъобразните действия и бездействие на ответника ГДИНМП, е претърпял неимуществени вреди доказани със свидетеля Д. Г.. Изложени са доводи по отношение частта на решението касаеща отговорността на страните по разноските и присъдените такива в полза на ответника ГДИНМП, като счита, че в случая няма основание да бъде ангажирана отговорността на ищеца за разноски. В тази част на жалбата, както се посочи първоинстанционният съд е постановил определение №1370 от 28.05. 2023г. постановено по гр.д.№20225220101356 по описа на съда за 2022г. в производство по чл.248 от ГПК, което е влязло в законна сила. Твърди се още, че обжалваното решение е постановено в нарушение на чл.2, чл.3 от ЗСВ и чл.117 ал.2 от КРБ, тъй като съдът не е изпълнил задължението си да постанови обжалвания съдебен акт на основание на всички събрани относими доказателства по предмета на спора и периода на претенцията и при спазване на закона и в този смисъл обжалваното решение било незаконосъобразно. Моли да се отмени обжалваното решение и се постанови ново, с което да се уважи претенцията за обезщетение на ищеца и въззивен жалбоподател Н. А. в размер на 5000лв ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното погасяване на задължението за претърпени от него неимуществени вреди от незаконосъобразното действие или бездействие на ответника ГДИНМП-гр.С.. В откритото съдебно заседание въззивната жалбата се поддържа лично от жалбоподателя Н. А., както и от назначения му особен представител по реда на ЗПП адвокат Н. К.. Представя се и писмена защита, след даване ход на устните състезания, като изрично в съдебното заседание няма направени от жалбоподателя и от назначения му особен представител нови доказателствени и други искания за събирането им в сроковете и по реда на чл.148 от ГПК и до момента на приключване на съдебното дирене съгласно чл.149 ал.1 от ГПК.

Въззивна жалба е постъпила и от назначения особен представител на Н. А. адв. Н. К. с вх.№7263 от 24.03.2023г. в който се повтаря пороците на неправилност на обжалваното решение по същество, изложени в жалбата на Н. А.. Излагат се и доводи за нищожност на решението като постановено от незаконен съдебен състав, поради отказ на съда да бъдат свалени белезниците на жалбоподателя в съдебната залата, с което жалбоподателят бил поставен в неравнопоставено положение спрямо другите участници в процеса, което било израз на съмнение за съдийска безпристрастност, че съдът е следвало да си направи самоотвод поради демонстрирано предубедено и небезпристрастно отношение към ищца и предявените от него искове, поради

което постановления съдебен акт бил невалиден. Съдебният акт бил нищожен поради противоречие на мотиви и абсолютната им неразбираемост и противоречие между тях и най-вече от приетото от съда, че ГДИНМП била осъдена да заплати на Н. А. сумата от 300лв по посоченото административно дело и че от ищеца била посочена и банковата сметка по която да се изплати присъдената сума и същевременно с това, било прието, че е надлежно и своевременно платено по партидата на А. в Затвора Пазарджик, което не било едно и също с посочената от него банкова сметка. Останало необсъдено възражението, че присъдените обезщетения не подлежат на заповиране по принудително изпълнение, че няма връчена покана за доброволно изпълнение на Н. А. и че въпреки това затворническата администрация е следвало да приложи чл.446 от ГПК във връзка с чл.446а ал.2 от ГПК, предвиждащи хипотеза на непораждане действие на заповното съобщение по отношение на помощите и обезщетенията по ал.1 изцяло, както и спрямо пенсията до размера на минималната работна заплата, освен за задължения за издръжка и че във всички случаи на получено по друг начин обезщетение, каквото било присъденото по административните дела, същото не би следвало по закон да бъде предмет на принудително изпълнение и да подлежи на събиране. В това се изразявало противоправното поведение на ГДИНМП, нарушавайки посочената разпоредба от ГПК и че с деянието си по събиране /удържането/ на тази сума ответникът ГДИНМП е причинил и настъпилите имуществени вреди на Н. А. изразяващи се в неоснователно намаление на неговото имущество. От мотивите не ставало ясно кой от елементите на фактическия състав не е осъществен-деянието, противоправността, причинната връзка или вредите. Съдът се позовавал на разпоредбата на чл.78 ал.3 от ЗИНС предвиждаща възможност да се правят удържки съгласно действащите закони при спазване и изпълнение на разпоредбите на чл.446 и чл.446а от ГПК, но че тези разпоредби били нарушени от ГДИНМП. Предвид изложеното жалбоподателят твърди, че е налице противоречие в мотивите на постановления съдебен акт, както и непълнотата им по отношение обсъждането на несеквестрируемия минимум. Изложени са и доводи за недопустимост на обжалваното решение в посока, че е разгледан непредявен иск. А по отношение неправилността и необосноваността на решението се поддържа, необсъждане на възражението за приложението в конкретния случай на нормите на чл.446 и чл.446а от ГПК и погрешно тълкуване на чл.78 ал.3 от ЗИНС както и на чл.507а от ГПК, като се поддържа, че последните две разпоредби са неприложими, доколкото предмет на изпълнение е присъдено обезщетение за неимуществени вреди, неподлежащо на принудително изпълнение и запов и че нормите неправилно са тълкувани и приложени от първоинстанционния съд. Твърди се още, че вината за причинените на ищеца вреди на натоварените служители се доказвала от виновното, неправилно и незаконосъобразно приложение на законите от тези служители затова изводът на съда в обратния смисъл бил неверен и необоснован и че възприетата фактическа обстановка е довела до неправилни нелогични и необосновани

изводи и заключения на иския съд както и неправилна оценка в пълнота, поотделно и в съвкупност на събраните доказателства е довело до постановяване на едно неправилно, порочно и необосновано решение. Оспорва се извода на районния съд за липса на предпоставките за уважаване на предявените икове от ищеца, както и повторно се прави искане по чл.629 ал.1 от ГПК. Оспорва се решението и в частта за разноските. В съдебно заседание искането по чл.629 ал.1 от ГПК изрично не се поддържа, като се заявява, че няма доказателствени искания и моли да се приключи съдебното дирене.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната по спора страна ГДИНМП-С., с вх.№7094 от 24.03.2023г., в която въззивната жалба се квалифицира като недопустима и неоснователна. Излага се установената по делото фактическа обстановка- извършен на 26.05.2022г. от ГДИНМП **превод** по сметката на личната партия на ищеца **на сумата от 865.58лв**, от които 500лв главница и 365.38лв начислена лихва, като главницата е сбор от присъдени в полза на лицето суми-300лв по изпълнителен лист/ИЛ/ от 17.10.2017г. по адм.д. **№2038 /2016г.** на ВАС /произлизащо от Адм.д.№2329/2014г. на Адм.С-Пловдив/ и още 200лв по ИЛ от 17.10.2022г. по Адм.д.№5776/2015г. на ВАС, произтичащи от Адм.д. №503/2014г. на Адм.С-Пловдив; че след пристигането на цялата сума в Затвора Пазарджик, на 27.05.2022г. в 15.58ч., следва удържането на сумата в разход, както следва **-240.74лв** по заповор по ИД **№20195110400039**; удържане на сума в разход от **128.75лв** по заповор по ИД **№20195110400040** и удържане на сума в разход **от 495.89лв** по заповор по ИД **№20195110400041**. Коментира се качеството на ответника, което придобива при получаване на заповорно съобщение в ГДИНМП -Затвора-Пазарджик- **на трето задължено лице** по смисъла на чл.507 ал.2 от ГПК и че от деня на получаването на заповорното съобщение, на това трето задължено лице е забранено да предава дължимите от него суми или вещи на длъжника под страх от наказателна отговорност, а съгласно чл.508 ал.3 от ГПК, ако третото лице не оспорва своето задължение, същото внася дължимата от него сума по сметката на съдебния изпълнител или му предава заповораните вещи тъй като същото е обвързано от посочения в заповорното съобщение изпълнителен способ. Коментирани са подробно правомощията на третото задължено лице, като и липса на правна възможност да извършва преценка за основателността и законосъобразността на наложения заповор и че правомощията му се изразяват само до възможността да заяви дали признава вземането и ако го признава да внесе сумата по сметка на съдебния изпълнител. Акцентира се, че извършването на удържки от вземанията на лишените от свобода се подчинява на правилата за несеквестрируемостта, регламентирана в чл.446 от ГПК и чл.78 ал.3 от ЗИНЗС, но че забраната за удържки се отнася единствено до вземанията за трудово възнаграждение или други възнаграждения за труд и за пенсия. Посочва се още, че в случая вземането срещу което е насочено принудителното изпълнение, не е нито трудово възнаграждение нито пенсия

поради което е изцяло секвестрируемо и може да се удържа в пълен размер. Коментира се писмо от КЧСИ даващо разяснения, че доходите на дадено лице от пощенски записи, банкови преводи от близки и дарения от църкви и неправителствени организации не попадат в обхвата на чл.446 от ГПК, явяват се секвестрируемо имущество и върху тях може да се насочи принудително изпълнение чрез налагане на заповед. Акцентираща се, че в случая процесните суми не са удържки от доходи за полагащо се възнаграждение за труд, поради което същите са секвестрируеми и могат да се удържат от администрацията на затвора Пазарджик като трето задължено лице в пълен размер. Отчетено е, че до момента лишеният от свобода Н. А. не е получавал възнаграждение за положен труд в Затвора Пазарджик. Като последен аргумент се изтъква, че затворниците в Р България са на пълна държавна издръжка, като им се осигурява храна, отопление, осветление, кабелна телевизия, завивки, работни дрехи и обувки, и че се правят дарения от църкви и неправителствени организации за лишените от свобода в неравностойно положение. Моли да се остави без уважение жалбата на ищеца и се потвърди обжалваното решение. В съдебно заседание са представени писмени бележки от ответника след даване ход на устните състезания, в които се поддържа изцяло подадения срещу въззивната жалба писмен отговор и се моли решението да бъде потвърдено.

Няма направени от страните доказателствени искания по реда на чл.266 от ГПК пред въззивната инстанция.

Пазарджишкият окръжен съд при условията на чл.269 от ГПК провери валидността и допустимостта на обжалваното решение, а по неговата правилност съобрази изложеното във въззивната жалба на Н. А. и тази на назначения му особен представител адв. Н. К. и в отговора на насрещната по спора страна и за да се произнесе взе в предвид следното:

Предявен е иск с правно основание в чл.49 във връзка с чл.45 и чл.52 от Закона за задълженията и договорите и по чл.86 от ЗЗД.

В исковата си молба, с вх.№23026 от 30.06.2021г., /по описа на Адм.С-С.-адм.д.№6387/2021г./, против ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерството на правосъдието гр.С., /ГДИНМП/, ищецът Н. Н. А., с ЕГН-*****, изтърпяващ наказание лишаване от свобода в затвора Пазарджик твърди, че с решение на Административен съд-Пловдив №2534 от 15.12.2015г. по адм.д.№2329/2014г., XII-състав, съдът отхвърлил исковете му срещу ГДИНМП-С., което било изменено с решение №7353 от 13.06.2017г. на Върховния административен съд по адм.д. №2038/2016г. на III отд., като по силата на последното решение ГДИНМП -С.

била осъдена да му заплати сума в размер на 300лв представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от 19.03.2014г. до 14.04.2014г. от незаконосъобразни действия и бездействия, произтичащи от лошите условия в затвора Пловдив, ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата. Твърди се, че съгласно договор между ищеца и Г. М. А. от с. С., обл.К., ищецът прехвърлил вземането си от ГДИНМП в размер на 300лв ведно със законната лихва, считано от 13.11.2014г., **за сумата от 1лев** в полза на Г. М. А.. В тази връзка се твърди още, че с решение №1210 от 18.10.2018г. на Районен съд Пазарджик по гр.д. №5052/2017г. на 17състав, с правно основание чл.135 ал.1 от ЗЗД, е обявен за недействителен спрямо ГДИНМП-С., сключения между Н. Н. А. с ЕГН-***** и Г. М. А., ЕГН-***** договор за прехвърляне на вземане, по силата на който Н. Н. А. е прехвърлил вземането си в размер на 300лв ведно със законната лихва до окончателното изплащане на същата сума, представляващо присъдено обезщетение, което е потвърдено от ОС-Пазарджик с влязло в сила решение.

Твърди се още, че изпълнителният лист в оригинал по адм.д. №2329/2014г. по описа на Адм.съд-Пловдив бил изпратен от Г. М. А. на ГДИНМП-С.. Твърди се, че съгласно чл.519 ал.2 от ГПК, паричните вземания срещу държавни учреждения се изплащат от предвидения за това кредит по бюджета им и че за тази цел изпълнителният лист се предявява на финансовия орган на съответното учреждение и че ако няма кредит, висшестоящото учреждение предприема необходимите мерки за да се предвиди такъв най-късно в следващия бюджет. Посочва се от ищеца, че съгласно чл.446а ал.1 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК, несеквестируемостта на доходите по чл.446 от ГПК, както и на помощи и обезщетения, съгласно друг нормативен акт, се запазва и ако са постъпили по банковата сметка, но не по-рано от един месец преди налагането на запора. Цитира се и ал.2 от чл.446а от ГПК, според която, запорното съобщение не поражда действие по отношение на помощите и обезщетението по ал.1 изцяло, както и спрямо пенсията до размера на минималната работна заплата освен за задължение за издръжка. Твърди се още, че до момента ответника ГДИНМП-С. не му е платил дължимата сума, поради което ищецът депозирал писмо с рег.№1889 от 24.03.2021г. по описа на деловодството на Затвора Пазарджик, до Главния директор на ГДИНМП-С., представляващо покана

под формата на съобщение, че по адм.д.№2329/2014г. на Адм.С-Пловдив, има задължение да му изплати сумата, която дължи по изпълнителен лист от 17.10.2017г. на Адм.С-Пловдив, която да внесе в банковата сметка на Г. М. А. от с.С., обл.К. -IBAN-*****,,BIC ****-**** на Ю. Б.. Ищецът твърди, че е попитал Г. М. А. дали е внесена сумата по банковата ѝ сметка и получил отрицателен отговор. Поддържа се, че Главният директор на ГДИНМП-С. до момента незаконосъобразно бездейства, като не внася в банковата сметка на Г. М. А., сумата която му се дължи. Твърди, че в резултат на това ищецът претърпял неимуществени вреди изразяващи се в срам, унижение, отхвърлен от обществото и от закона, главоболие, нерви, безсъние, безпомощно състояние и други за периода от 01.05.2019г. до 21.06.2021г. Моли да се осъди ответника ГДИНМП-С. за проявено бездействие под формата на задължение съгласно изпълнителен лист по Адм.д.№2329/2014г. на Адм.С-Пловдв, да му заплати дължимата сума ведно със законната лихва. Ищецът претендира присъждане на **обезщетение** в **размер на 5000лв** за претърпени неимуществени вреди за **периода 01.05.2019г. до 21.06.2021г.**, изразяващи се в срам, унижение, отхвърляне от обществото и от закона, главоболие, безсилие, безпомощно състояние и други подобни, за репарирание на претърпените от него неимуществени вреди, **ведно със законната лихва** върху обезщетението до окончателното изплащане на сумата. Сочи доказателства. С допълнителна молба ищецът е поискал да му бъде предоставена правна помощ по ЗПП под формата на процесуално представителство и назначаването на особен представител за осъществяване на процесуално представителство и защита на ищеца по делото, което искане е удовлетворено от исковия съд и за такъв му е назначен адв.Н. К. от АК-Пазарджик.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната по спора страна ГДИНМП-С. чрез юрисконсулт Р. Т. Р., вх.№19915 от 05.10.2022г./л.41/ в който исковата молба се квалифицира като недопустима и като неоснователна. Като ноторно известен факт за ищеца ответникът посочва знанието му за множество наложени на негово име запови и че парите, които изкарва от спечелени дела срещу ГДИНМП отиват по направление за изплащане на поредния му запов. Счита, че изживяванията на ищеца от неполучените пари, не са толкова неочаквани и стресиращи за него така както са описани в исковата молба. Поддържа, че исковата молба е

недопустима и неоснователна поради отпаднало основание. Възражава се по допускане на поисканите от ищеца доказателства.

По делото е постъпил и предходен писмен отговор по чл.131 от ГПК приложен към адм.д.№6387/2021г. /л.10/-№26653 от 28.07.2021г./ на Адм.С-С., в който исковата претенция се квалифицира като неоснователна по същество. Признава се за постъпила покана № Г-614 от 16.11.2017г. в Дирекцията от страна на Н. А. за прехвърляне на паричното му вземането от 300лв ведно с лихвата в полза на Г. М. А., **с приложен към молбата му в оригинал саморъчно изготвен от ищца Н. А. договор за цесия** с предмет процесното парично вземане срещу сумата от 1/един/ лев, по влязъл в сила съдебен акт по адм.д.№2329/2014г. на АдмС-Пловдив, представляващо обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразни действия и бездействия, произтичащи от лоши условия в затвора Пловдив. Акцентира се в отговора на исковата молба, че същевременно с това към същия момент ищецът Н. А. **дължи да заплати** на Дирекцията сума в размер на 300лв юрисконсултско възнаграждение по адм.д.№522/2014г. на Адм.С-Пазарджик; 370лв на същото основание по адм.д.№902/2014г. на Адм.С-Пазарджик; 300лв юрисконсултско възнаграждение по адм.д.№ 901/2014г. на Адм.С-Пазарджик, 300лв юрисконсултско възнаграждение по адм.д. №1025/2014г. на Адм.С-Пазарджик, **като вземанията на ГДИНМП са възникнали преди** извършване на увреждащото действие от ищеца, действителни са и не са погасени чрез някои от предвидените в закона правни способи, като последният /Н. А./ съзнателно намалява имуществото си позовавайки се на липса на средства и депозира молби за освобождаването му от разноски по делата Поддържа се, че ищецът знаейки за задълженията си към ГДИНМП извършва разпоредителни действия, с които уврежда интересите на Дирекцията и че в случая е налице знание за увреждащия характер на цесията спрямо ГДИНМП. В тази връзка се излага и довод, че договорът за цесия е признат за относително недействителен по отношение на ГДИНМП по реда на чл.135 от ЗЗД с решение №1217 от 18.10.2018г. на РС-Пазарджик, потвърдено с въззивно решение №139 от 19.04.2019г. Признава се, че изпълнителният лист на ищеца се намира в Затвора Пазарджик и се преценява с оглед на нормата на чл.519 ал.2 от ГПК досежно бюджетните възможности на държавното учреждение за плащане. Моли да се отхвърли предявения иск като неоснователен. Сочи доказателства.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

По делото няма спор, а това се установява от събраните по делото доказателства, че ищецът Н. Н. А., ЕГН-*****, изтърпява наказание лишаване от свобода, в Затвора гр.Пазарджик-доживотен затвор.

Установява се, че в полза на Н. Н. А., на 17.10.2017г. е издаден изпълнителен лист от Административен съд Пловдив съгласно решение №391 от 27.02.2015г. по адм.д.№503/2014г. по описа на същия съд и решение №9395 от 01.08.2016г. по адм.д.№5776/2015г. по описа на Върховния административен съд на Р България, с който ответника по иска ГДИНМП-С., **е осъден** да заплати на Н. Н. А., понастоящем в затвора Пазарджик сумата от 200лв, **представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди**, изразяващи се в чувство на глад и психическа неудовлетвореност-за времето от сутринта до вечерта на дата 18.01.2014г., поради бездействие на длъжностни лица от Администрацията на Затвора Пловдив, довело до непредоставянето на А. на суха храна за път за деня, ведно със законната лихва върху посочената главница, начиная от 18.01.2014г. до окончателното ѝ изплащане/**л.67/**.

В полза на същия ищец и кредитор Н. Н. А. е издаден и втори изпълнителен лист от 17.10.2017г. от Административен съд Пловдив съгласно решение №2534 от 15.12.2015г. по адм.д.№2329/2014г. по описа на Адм.С-Пловдив и решение № 7353 от 13.06.2017г. по адм.д.№2038/ 2016г. по описа на Върховния административен съд на Р България, съгласно който ответникът ГДИНМП-С., е осъден да заплати на Н. Н. А. сумата от 300лв, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди за периода 19.03.2014г. до 14.04.2014г., произтичащи от лошите условия в затвора Пловдив, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 14.04.2014г. до окончателното ѝ изплащане /л.67 и л.68/.

С договор за цесия /продажба на парично вземане/ без дата, ищецът Н. Н. А. възмездно / за сумата от 1лв-един лев/, е прехвърлил в полза на Г. М. А., ЕГН-***** паричното си вземане по административно дело №2329/2014г. на Адм.С-Пловдив, представляващо присъдено обезщетение, с уговорката, че вземането на Н. А. е платимо и се дължи на новия кредитор, който придобива пълния обем от права върху същото. Уговорено е, че

цедираното вземане се придобива без каквито и да било тежести и че ако има такива като дължими съдебни такси, глоби, деловодни разноски и други, същите остават и са изцяло за сметка на цедента/прехвърлителя/-л.21 от адм.д.№ 6387/2021г.- Адм.С-С./.

На 13.11.2017г. е отправена покана от Г. А. до ГДИНМП с искане да плащане на вземането, което е придобила от Н. А. по договора за цесия/вх.№ Г-64 от 16.11.2017г./

С решение на Пазарджишки районен съд №1210 от 18.10.2018г. постановено по гр.д.№**5052/2017г.** по описа на същия съд, потвърдено с окончателно влязло в сила въззивно решение №139 от 19.04.2019г. по в.гр.д. №**68/2019г.** по описа на същия съд, **по отношение на иска** с правно основание на чл.135 ал.1 от ЗЗД, предявен от ГДИНМП-С. и против Н. Н. А. и Г. М. А., **е прогласена** недействителността спрямо ГДИНМП на договора за прехвърляне на вземане, по силата на който Н. Н. А. е прехвърлил вземането си в размер на 300лв представляващо присъдено обезщетение с влязло в сила решение по адм.д.№2329/2014г.

Следователно договорът за цесия е съставен най-рано от момента на влизане в сила на осъдителното решение на ВАС решение № 7353 от **13.06.2017г.** по адм.д.№2038/ 2016г. по описа на същия съд, а най-късно момента на отправяне на поканата за плащане на обезщетението присъдено в полза Н. А., до ГДИНМП с вх.№ Г-64 от **16.11.2017г.** с приложени **изпълнителен лист** от 17.10.2017г. от Административен съд Пловдив съгласно решение №2534 от 15.12.2015г. по адм.д.№2329/2014г. по описа на Адм.С-Пловдив, **и договора за цесия,**/ с искане преводът да бъде извършен по посочена в поканата банкова сметка на цесионера Г. М. А.. Поканата за плащане е подадена лично от цесионера Г. А. на дата 13.11.2017г. С факта на признаване на относителната недействителност на цесията по отношение на ГДИНМП, вземането за обезщетение по издадения изпълнител лист продължава да съществува единствено в патримониума на Н. А. и че той продължава да е негов титуляр по закон и изпълнение на задължението за плащане на сумата по ИЛ длъжникът ГДИНМП дължи само на този кредитор, но не и на цесионера Г. А..

Установява се, че към датата на издаване на изпълнителния лист по процесното административно дело-**17.10.2017г.**, /решение №2534 от 15.12.

2015г. по адм.д.№2329/2014г. по описа на Адм.С-Пловдив/, вземането на А., което е било предмет на сключения договор за цесия, обявен за относително недействителен по отношение на кредитора ГДИНМП-С., по отношение на настоящия ищец Н. А., като длъжник, са налични изискуеми и непогасени негови парични задължения /твърдения за обратното не са въведени от длъжника Н. А./, към ГДИНМП, описани в съдебното решение/ №1210 от 18.10.2018г. по гр.д.№5052/2017г. на РС-Пазарджик, потвърдено с решение на ПОС №139 от 19.04.2019г. по в.гр.д.№68/2019г.-л.22-адм.д.№6387/2021г.-приключили административни дела, за които в полза на кредитора ГДИНМП са издадени и изпълнителни листове /ИЛ/- два ИЛ от 08.08.2017г. и два ИЛ от 23.08.2017г. както следва-с **решение №2** от 07.01.2015г. по адм.д.№552/2014г. на АдмС-Пазарджик, в сила от **22.12.2015г.-** вземане от 300лв-разноски за юрисконсултско възнаграждение; **решение №88** от 18.02.2015г. по адм.д. №902/2014г. по описа на Адм.С-Пазарджик, в сила от **03.05.2016г.-** сумата от 300лв разноски за юрисконсулт; **решение №219** от 09.04.2015г. по адм.д.№1025/2014г., в сила от **26.05.2016г.-**300лв разноски за юрисконсулт и решение **№194** от **24.03.2015г.** по адм.д.№901/2014г. на АдмС-Пазарджик, в сила от **03.05.2016г.-**300лв разноски за юрисконсултско възнаграждение, **които вземания не са погасени от ищеца длъжник Н. А..** Както се посочи вземането на ищеца Н. А. за обезщетение в размер на 300лв ведно с лихвата по осъдителното решение на ВАС № 7353 от 13.06.2017г. по адм.д.№2038/2016г. по описа на същия съд, е възникнало най-рано на 13.06.2017г. /влизана в сила на съдебното решение/ или след като към този момент кредиторът Н. А. има като длъжник непогасени задължения към различни кредитори по които са образувани изпълнителни дела за принудително събиране на присъдените суми, включително и към ГДИНМП. В резултат на прогласяване на относителната недействителност на цесията Н. А. продължава и след 19.04.2019г. да е титуляр на вземането си по процесния изпълнителен лист с длъжник ГДИНМП. Писмено искане за плащане на задължението от страна на кредитора Н. А. до длъжника ГДИНМП след приключване на производството по чл.135 ал.1 от ЗЗД е отправено с молба с вх.№**М-304** от **06.04.2021г./л.77/** и молба вх.№**М-274** от **29.03.2021г. /л.79/** като е даден 30-дневен срок за плащане след получаване на поканата. Съгласно чл.519 ал.2 от ГПК плащанията на паричните вземания срещу държавни учреждения се извършва най-късно със средствата предвидени да се заложат за следващия

бюджет на учреждението, като няма предвидени средства в текущия бюджет.

На 20.05.2021г. от Затвора Пазарджик до Затвора Пловдив са изпратени процесните два броя изпълнителни листа за присъдени обезщетения за претърпени неимуществени вреди в полза на Н. А. и против ГДИНМП-л.72., като съгласно становището на н-к Сектор ФЛКР, по тези ИЛ не са изплащани обезщетения на Н. А. и е посочен размера на всяко едно от двете вземания по двата изпълнителни листа, като са приложени и самите съдебни решения. Няма заявен изричен отказ за неплащане на процесните суми на кредитора като недължими от затворническата администрация.

Съгласно извлечение от сметка при ОББ на ГДИНМП Затвора Пазарджик-/л.61 и следващите/, за периода **25-26.05.2021г.** по сметката на ищеца А. е преведена **сумата от 865.38лв**, от които обща 500лв главница /300 +200/ по два изпълнителни листа от 17.10.2021г. по адм.д.№ 2038/2016г. и адм.д.№ 503/2014г. на Адм.съд-Пловдив, на дата **26.05. 2021г.** От извършените трансфери на части от така преведената сума на дата **27.05.2021г.** е видно, че **495.89лв** от сумата, е преведена като разход за погасяване на **задължение на ищеца по заповест**, наложен по личната му партия; втората **сума от 128.75лв** е преведена за погасяване на друго задължение обезпечено също с наложен заповест върху личната партия на длъжника Н. А. и трета **сума от 240.74лв** е преведена за погасяване на задължение на същия длъжник също чрез наложен заповест, **като трите** превода са направени на следващия ден-**27.05.2021г.**, а банковите бордера са изготвени на 28.05.2021г./виж трансферите -л.63/. **Сумата от 240.74лв** е преведена по сметка на вискателя РС-Ардино в изпълнение на наложен заповест по **ИД №29/2019г./л.64/** по който ГДИНМП има качеството на трето задължено лице и пазач на сумите, постъпващи по сметката /личната партия в Затвора Пазарджик/ на длъжника Н. А./ чл.507 ал.3 от ГПК/. Плащането на сумата от **128.75лв** е също в изпълнение по наложен заповест по **ИД 40/2019г.** в полза на вискателя РС-Ардино с длъжник Н. А.. Пак в полза на вискателя РС-Ардино е преведена по наложен заповест по **ИД №41/2019г.** с длъжник Н. А. сумата 495.89лв от третото задължено лице ГДИНМП, всичките извършени на дата 28.05.2021г. **Липсват данни** длъжникът по трите изпълнителни дела Н. Н. А. да е обжалвал действията на съдебния изпълнител по налагането на заповестите върху вземанията му и по трансфера на сумите за погасяване на задълженията му по трите изпълнителни дела по реда на чл.435 от ГПК и тези

актове на съдебния изпълнител да са отменени на основание твърдяна несеквестрируемост на вземането на длъжника ищеца Н. А. присъдено му като обезщетение за причинени неимуществени вреди, поради наличието на предпоставките на чл.446 и чл.446а от ГПК, каквито доводи /за несеквестрируемост на присъденото обезщетение за неимуществени вреди по административното дело/ се излагат в исковата молба и във въззивната жалба. Няма и твърдения от ищеца, че същият към момента на превода на сумата от 300лв е бил изправна страна и че реално е погасил всичките си задължения, които има по вече наложените към този момент запори върху вземанията му по личната му партида в Затвора Пазарджик.

Както се посочи, за първи път покана за плащане на вземането което има Н. А. към длъжника ГДИНМП за процесното обезщетение от 300лв ведно с лихвата е отправено на 13.11.2017г. но същата е била нередовна като отправена от цесионера Г. А. /купувача на вземането му за 1лев/ доколкото цесията не е произвела действие спрямо ищеца ГДИНМП поради прогласяване на относителната ѝ недействителност по отношение на длъжника съгласно чл.135 от ЗЗД и че и към този момент кредитор на длъжника ГДИНМ продължава да бъде Н. А., като това валидно правно положение е възстановено с обратно действие с влизане в сила на решението по чл.135 ал.1 от ЗЗД , а именно на 19.04.2019г. , към която дата са висящи и процесните три изпълнителни дела с вискател РС-Ардино. Валидна покана от кредитора Н. А. за плащане на присъденото му обезщетение за неимуществени вреди по посочено административно дело, отправена до длъжника ГДИНМП е с №1889 от 24.03.2021г., тоест след като към този момент Н. А. е длъжник за парични задължения които има по отношение на друг кредитор с образувани три изпълнителни дела от 2019г. Както се посочи, поканите за плащане на обезщетенията по двете административни дела /адм.д. №503/2014г. и адм.д.№2329/2014 по описа на Адм.С-Пловдив, ведно с издадените изпълнителни листа за вземанията, са изпратени от кредитора Н. А. до Главния директор на ГДИНМП-С. /длъжник на кредитора/ и съответно са заведени с вх.№ М-304 от 06.04. 2021г. и с вх.№М-274 от 29.03.2021г./л.78 и л.79/ като кредиторът е определил 30дневен срок за плащане на задълженията от длъжника по посочена в молбите банкова сметка, тоест поканите за плащане в полза на кредитора А. следват по време /с повече от две календарни години/ висящите изпълнителни дела

образувани срещу него /Н. А./ като длъжник, още от 2019г.-ИД №40/2019г., ИД №39/2019г. и ИД №41/2019г. по които са наложени три запора върху личната партида на длъжника А. в Затвора Пазарджик.

Налага се извода, че към момента на отнасянето на присъденото на ищеца Н. А. обезщетение за неимуществени вреди по административните дела, по сметката му /личната му партида/ в Затвора Пазарджик, той е имал непогасени задължения поне по три изпълнителни дела, по които са му били наложени законосъобразни запори, /същите не са обжалвани и респективно отменени като незаконосъобразни или вдигнати по искане на вискателя поради плащане на задължението/, поне до размера на полученото обезщетение, като в изпълнение на задължението си по чл.507 ал.1 и чл.508 ал.3 от ГПК като трето задължено лице, имащо качеството на пазач спрямо дължимите от него суми, ГДИНМП е превело цялата сума по обезщетението за неимуществени вреди, полагаща се на длъжника, за погасяване на задълженията на Н. А. към други кредитори, **чието вземане е обезпечено** чрез наложен запов върху сметката / личната партида/ на длъжника Н. А.. Изпълнението на заповра е **приоритетно** спрямо вземанията на длъжника които са секвестрируеми. При незачетена несеквестрируемост на вземането отговорност за това носи съответния съдебен изпълнител, но не и третото задължено лице /ТЗЛ/, което е длъжно да изпълни заповра така както му е разпоредено в хипотеза, че ТЗЛ е признало за основателно вземането върху което се налага заповра и е готово да го плати; проверило е дали имали претенции от други лица върху същото вземане; наложен ли е заповр и по други изпълнителни листове върху това вземане и по какви претенции и превежда ли суми по банкова сметка на длъжника, банката, в която е открита сметката, както и размера на сумата-чл.508 ал.1 т.1-т.4 от ГПК/. При спор между длъжника, вискателя и съдебния изпълнител по изпълнението и относно секвестрируемостта на вземането, длъжникът има право да обжалва това действие на съдебния изпълнител и да иска неговата отмяна от съда като незаконосъобразно. В случая, такива действия по чл.435 от ГПК не са предприети от ищеца /длъжника/ Н. А. и той не съобщава по делото да е обжалвал наложените и действащи запори на съдебния изпълнител по отношение на неговата лична партида в затвора Пазарджик, които да са отменени от съда.

Разпитаният по делото свидетел Д. Г. установява, че ищецът Н. А.

изтърпява наказание в затвора Пазарджик доживотен затвор без право на замяна. Знае, че ищецът е получил отказ от ответника ГДИНМП да му бъде изплатена процесната сума представляваща обезщетение като му бъде преведена по сметката на неговата майка. Свидетелят не знае защо сумата не е била преведена по сметката на майката на ищеца. Знае, че вземането на Н. А. е било прехвърлено на майка му. Свидетелства, че ищецът му е споделял, че с процесната сума е искал майка му да му купи телевизор и да му го прати в затвора, ядосвал се, че не може да си купи телевизор. Имал друг стар телевизор. Ищецът се обаждал на майка си за да пита дали сумата е преведена и получавал отрицателен отговор. Било му гадно, бил изнервен и разочарован, че не си е получил парите. Свидетелят не знае правното значение на думата **цесия**. Свидетелят не съобщава да има информация и да знае, че ищецът Н. А. има парични задължения към други кредитори по приключили административни дела, които не ги е погасил и че върху сметката му има наложен заповед върху вземанията му.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Постановено е от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му компетентност, по предвидения процесуален ред и форма и при наличие на правен интерес за ищеца Н. А. да установи, че е претърпял неимуществени вреди в резултат на бездействие на затворническата администрация при ГДИНМП С. изразяващо се в неправомерен и незаконосъобразен отказ да му бъде изплатено присъдено му по административен ред обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 300лв за периода от 19.03.2014г. до 14.04.2014г. произтичащи от лошите условия в затвора Пловдив ведно със законната лихва върху сумата, считано от 14.04.2014г., с решение №2534 от 15.12. 2015г. по адм.д.№ 2329/2014г. по описа на Административен съд Пловдив, за което му е издаден изпълнителен лист от 17.10.2017г., / уважената от административния съд претенция е квалифицирана по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ за неправомерни действия и бездействия на администрацията на затвора Пловдив/, като размерът на претендираното обезщетение за тези претърпени неимуществени вреди от бездействието на администрацията, ищецът оценява на сумата от 5000лв ведно със законната лихва.

По същество така заявената искова претенция е изцяло

неоснователна.

Установява се от доказателства по делото, че ищецът Н. А. от една страна има качеството на **кредитор** по отношение на ответника ГДИНМП-С., за присъдено по административен ред в негова полза парично вземане за претърпени неимуществени вреди, **като същевременно с това има качеството и на длъжник** по отношение на дължими от него парични вземания на други кредитори спрямо него. Нещо повече, за принудителното събиране на паричните вземания на другите кредитори /РС-Ардино/, са наложени запори върху всички секвестрируеми вземания на длъжника Н. А. които постъпват по неговата лична **партида в Затвора Пазарджик. Тези наложени от съдебен изпълнител запори превръщат ответника по иска и длъжник** за дължимото парично обезщетение за претърпени от ищеца Н. А.

неимуществени вреди, а именно ГДИНМП-С. **в трето задължено лице и pazач на вземанията** на длъжника Н. А. по смисъла на чл.507 ал.3 от ГПК, като след като третото задължено лице не оспорва задължението си, то е задължено под страх от наказателна и имуществена отговорност да внесе дължимата от него сума по сметката на съдебния изпълнител /СИ/ или му предава запорираните вещи /чл.508 ал.3 от ГПК/. Налагането на запора обезпечава вземането на кредитора /взискателя/ като задължава третото задължено лице приоритетно да внесе дължимата сума при постъпването ѝ по сметката на длъжника, по сметката на СИ наложил запора. Третото задължено лице-в случая ГДИНМП няма право да откаже плащането по запора след като не оспорва задължението си по реда на чл.508 ал.1 и ал.2 от ГПК. /Определение № 854 от 21.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1550/2019 г., IV г. о., ГК;/Решение № 1638 от 8.12.2020 г. на ОС - Варна по в. гр. д. № 2843/2020 г.; Решение № 133 от 1.07.2021 г. на ОС - Смолян по в. гр. д. № 199/2021г; Решение № 145 от 29.05.2023 г. на ОС - Добрич по в. гр. д. № 259/2023 г.; Решение № 1253 от 5.12.2023 г. на ОС - Бургас по в. гр. д. № 114/2022 г.; Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, Решение № 316 от 27.10.2021 г. на ОС - Плевен по в. гр. д. № 547/2021 г. и други/.

Несеквестрируеми при определени условия са обезщетенията посочени за такива в друг закон съгласно чл.446а ал.1 от ГПК, като примерно **в чл.99 ал.2 във връзка с ал.1 от ЗДБ на РБ за 2021г. - Целево предоставяните средства от държавния бюджет на нефинансовите**

предприятия за субсидии, компенсация и капиталови трансфери за възложени от държавата дейности и услуги не могат да се използват и за принудително погасяване на публични и частни държавни вземания, както и на вземания на трети лица; **чл.381 ал.1 от КЗ-** Не се допуска принудително изпълнение върху застрахователна сума по застраховки **"Живот" и "Злополука", както и върху застрахователното обезщетение** по застраховка "Гражданска отговорност" и по застраховка "Злополука" на пътниците в средствата за обществен превоз;(2) Принудително изпълнение върху застрахователно обезщетение по имуществена застраховка се допуска, ако то е могло да се насочи върху застрахованото имущество ;**чл.114а ал.1 от КСО-**Върху **паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс**, не могат да се налагат запори по реда на ГПК и ДОПК или да се извършват други удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл.114 ал.5; **чл.14 ал.3 от ЗСП-**редакция 2021г.-**От парични социални помощи** не могат да се правят удръжки, освен за:1. надвзети средства за социално подпомагане в резултат на счетоводно-техническа грешка;2. запори за вземания за издръжка на деца; и други.

Присъдените обезщетения за неимуществени вреди по реда на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ във връзка с чл.52 от ЗЗД, каквото е процесното обезщетение присъдено в полза на Н. А., изрично **не са квалифицирани от закона** като неподлежащи на принудително изпълнение поради своята несеквестрируемост, за да се ползват от защитата по чл.446 и чл.446а от ГПК. Следователно същите на общо основание подлежат на заповор и секвестрируемост.

В хипотеза на преведена по заповора от ТЗЛ на СИ несеквестрируема сума защитата на длъжника е чрез обжалване на действията на съдебния изпълнител по реда на чл.435 ал.2 т.2 от ГПК. В случая няма данни, а и ищецът Н. А., /длъжник по това принудително изпълнение/, не твърди да е инициирал такова обжалване в резултат на което действията на съдебния изпълнител, в частност наложения заповор върху личната му партия да е отменен по съдебен ред, при което заповораната сума /обезщетението за неимуществени вреди/ се връща обратно /възстановява се/ в патримониума на длъжника Н. А..

Ищецът Н. А. не твърди да е погасил задълженията си които има към

други кредитори, които в образувани и висящи изпълнителни производства още от 2019г. са поискали чрез съдебния изпълнител и са наложени запори върху личната партида на длъжника Н. А. като това погасяване да предхожда по време момента на превеждане на обезщетението му по неговата лична партида на 26.05.2021г. **Към тази дата** наложените запори върху личната партида на Н. А. в затвора Пазарджик са активни, съществуват, не са заличени, като са наложени по образувани изпълнителни дела през 2019г., тоест близо две години по-рано и ищецът длъжник Н. А. **е знаел отпреди** за тези си парични задължения, които не са погасени от негова страна чрез плащането им. В същност това го е мотивирало да сключи договора за цесия знаейки за съществуването на тези си задължения с цел избягване на плащанията си по тях, като вземането му за обезщетение да не попадне в обхвата на действащите запори.

Третото задължено лице по наложените запори ГДИНМП-С., което същевременно е и длъжник по вземането на Н. А. за обезщетение за неимуществени вреди, **няма право съгласно чл.507 ал.1 от ГПК да превежда** обезщетението на друго лице посочено от кредитора А., освен по неговата лична партида, защото от една страна цесията /прехвърлянето на вземането в полза на майката на Н. А./, по съдебен ред е признато за недействително по отношение на длъжника ГДИНМП, и кредитор по същото вземане за обезпечение продължава да бъде Н. А., поради което превода няма как да бъде извършен в полза на това трето лице Г. М. А., дори такова да е искането на кредитора доколкото същият този кредитор има едновременно с това **качеството и на длъжник**, като всички негови вземания, настоящи и бъдещи са запорирани за удовлетворяване на други негови кредитори, тоест, с размера на присъденото обезщетение на Н. А. отнесено към задълженията му като длъжник, като краен резултат са довели до намаляване размера на дълга му към другите кредитори. Не би съществувала пречка обезщетението да бъде преведено от третото задължено лице на посочен от кредитора правен субект, в хипотеза когато този кредитор е напълно изправен, няма каквито и да било задължения към други кредитори, обезпечени с наложен заповор върху сметките му-банкови или личната партида, включително и когато няма задължения към самото трето задължено лице-в случая ГДИНМП-С.. В тази хипотеза няма пречка длъжникът / и трето задължено лице/ да преведе сумата по обезщетението на посочен от кредитора друг правен субект

различен от него, доколкото в този случай няма други съществуващи задължения на този кредитор към други кредитори, в частност към ГДИНМП-С.. В случая Н. А. има множество висящи и непогасени задължения към няколко кредитора, като с получената като обезщетение сума, са погасени част от тези задължения, и като краен резултат задлъжнялостта му е намаляла, доколкото размерът на задълженията му е по-голям от размера на обезщетението за неимуществени вреди.

Неоснователни са доводите изложени във въззивните жалби.

Спазването на разпоредбата на чл.127 ал.4 от ГПК не води до активиране на императивното правило за превеждане на присъдената сума в полза на кредитора по сметката посочена от ищеца. В хипотеза когато ищецът кредитор **съвместява** едновременно две качества-кредитор и длъжник със запориран в полза на други кредитори негови настоящи и бъдещи вземания, поредността на погасяването на обезпеченията със запори задълженията **предхожда** изплащането на вземането на длъжника. То би се превело /изцяло или частично/ на длъжника, едва след погасяване на паричните задълженията обезпечени със заповор. В противен случай третото задължено лице носи пълна имуществена отговорност към кредиторите със запориран вземания заради неизпълнение на задълженията си като трето задължено лице. Или в случая ако ГДИНМП беше превела пълния размер на обезщетението за неимуществени вреди в полза на Н. А. или на трето посочено от него лице, същата автоматично придобива качеството на **съдлъжник** към другите кредитори на Н. А. и носи наравно с него пълна имуществена отговорност за задълженията му които той има към тях, която **солидарна отговорност** е предвидена в чл.452 ал.3 от ГПК. В случая ответникът ГДИНМП с поведението си не е създал предпоставки да придобие качеството на длъжник наред с Н. А. към кредиторите му по трите изпълнителни дела и неправомерно да преведе обезщетението на Н. А. на посочен от него адресат, след като последният има висящи и непогасени задължения предмет на принудително събиране и заповор.

Не е налице несеквестрируемост на процесното обезпечение и срещу него може законосъобразно да се насочи принудителното изпълнение и да бъде предмет на запориране в полза на кредиторите на длъжника Н. А.. Липсват правни и фактически основания за приемане, че това обезщетение

има характер на несеквестируемо вземане и върху него да не може да се насочва принудително изпълнение. Ищецът не посочва конкретен нормативен акт, в който това обезщетение да попада под режима на несеквестируемост. Няма допуснато нарушение на чл.446а ал.2 от ГПК тъй като вземането няма характер на трудово възнаграждение или друго възнаграждение за труд, или пенсия. Нормата на чл.446а ал.1 от ГПК е неприложима защото обезщетението за неимуществени вреди постъпило по банкова сметка не е посочено изрично като несеквестируем на длъжника доход, като освен това запорите са наложени върху всички секвестируеми вземания на длъжника Н. А. в значителен период от време преди превода на обезщетението. Няма основание превода за обезщетението да се извърши към трето посочено лице, доколкото кредиторът Н. А. същевременно има качеството на длъжник със запориран в полза на негови кредитори отпреди негови настоящи и бъдещи вземания.

Както се посочи, ищецът не оспорва съществуването на свои парични задължения към други кредитори, за които са му наложени парични запови върху негови вземания по личната му партия в затвора Пазарджик, нито че ги е погасил, което означава, че всеки постъпил по партията му доход, който не попада към групата на изрично изброените в чл.446 и чл.446а от ГПК, следва безусловно да бъде отнесен към погасяване на съществуващите му задължения. Едва след удовлетворяване на задълженията си остатъкът от доходите би следвало да остане по сметката на длъжника като негова собственост. В случая, чрез размера на обезщетението са погасени част от паричните задължения на ищеца Н. А. към негови кредитори, като не е останала свободна част от обезщетението която да остане за длъжника Н. А..

Съдът не възприема доводите изложени и в жалбата на назначения на ищеца особен представител адвокат К.. По въпроса за несвоянето на бележниците на жалбоподателя, освен тези на ръцете, искивият съд е изложил достатъчно ясни аргументи доколкото за нуждите на процеса както и за безопасността на жалбоподателя, на съдийския състав както и на останалите присъстващи в съдебната зала , както и предвид правното положение на жалбоподателя изтърпяващ наказание доживотен затвор, с оглед на провеждането на процеса и на целите на защита и осигуряване сигурността на процеса и равенството на страните както и правото на ищеца да упражни процесуалните си права гарантирано и с участието на особен представител

нарочно назначен да участва в процеса на страната на ищеца , поради което и въззивният съд приема, че няма нарушение на процесуалните правила и на правото на защита и на равенството на страните. Искането за отвод направено от ищеца не означава непременно приемането му от съда доколкото това е въпрос на вътрешно убеждение на съда основано на база на разпоредбата на чл.22 ал.1т.6 от ГПК. Въпросът за безпристрастността на съда продължава да стои на дневен ред и след отказа да се отведе и доколкото и страната не сочи и не обосновава конкретни факти и обстоятелства даващи основание за приемане, че съдът несъмнено и явно е заинтересован от изхода на делото. Искането на отвод следва да се основава на ясни, точни, еднозначни и недвусмислени факти и обстоятелства известни на страната и наведени в тази насока по делото, които в своята съвкупност да водят на извод за липса на очевидна безпристрастност или заинтересованост у съда. Такива няма изложени от ищеца. В този смисъл неоснователно е възражението за незаконен състав. Сигурността и реда в съдебната дала не следва да бъдат за сметка удовлетворяване на всички неоснователни искания на лишения от свобода излежаващ присъда доживотен затвор.

Няма основание за приемане, че решението е нищожно. Постановено е от надлежен съдебен състав в рамките на правораздавателната му компетентност по предвидения процесуален ред и форма и при наличие на правен интерес за ищеца да установи, че реално е претърпял неимуществени вреди поради незаконно и противоправно бездействие на администрацията на ответника, които да се намират в причинно следствена връзка с тях.

Решението е разбираемо и аргументирано, напълно става ясно какъв е предмета на спора, кои факти и обстоятелства са приети за установени по делото както и каква е относимостта им към изясняване на спора от фактическа страна. Няма противоречие в мотивите на първоинстанционния съд. Същите са логични, последователни и взаимно се допълват, като цитираните правни норми онагледяват възприетите на база обсъдени по отделно и в съвкупност доказателства, и изведените правни изводи.

Присъденото обезщетение във всички случаи подлежи на запориране тъй като не попада в нито една от категориите посочени в чл.446 ал.1 и чл.446а от ГПК. Ответникът ГДИНМП в случая действа като трето задължено лице и пазач на запорираното вземане. ГДИНМП в това си качество следва да изпълни запорното съобщение така както е разпоредено от съдебния

изпълнител /СИ/. Дали вземането е несеквестируемо или е секвестируемо въпросът се разрешава от СИ наложил запора, а при жалба от длъжника спорът се решава по съдебен ред по чл.435 и следващите от ГПК. В случая такава жалба няма постъпила от длъжника А., /такъв факт не се и твърди от него/, и който е заинтересован да установи несеквестируемост на обезщетението. Следователно ГДИНМП не е нарушила закона, а е изпълнила законово вмененото ѝ задължение като трето задължено лице и пазач на вземането да преведе сумата по наложените запори. Не е налице нито противоправно поведение нито противоправно деяние от ответника, нито настъпили вреди от непозволено увреждане, нито да е налице причинно следствена връзка между деянието и твърдените вреди. Третото задължено лице няма компетентност и правомощия какво трябва и какво не трябва да се превежда по наложения заповор, същото има единствено задължение да преведе сумата така както е разпоредил съдебния изпълнител. Няма нито противоправно поведение от страна на ГДИНМП нито налична причинна връзка нито са установени вреди в резултат на противоправно деяние, нито се касае за настъпил противоправен резултат, а се касае по-скоро за изпълнение от ответника ГДИНМП на нормативно законово въведено задължение като трето задължено лице да изпълни заповорното съобщение така като е разпоредено от съдебния изпълнител. Няма никакво нарушение на нормите на чл.446 и чл.446а от ГПК още по-малко това да е извършено виновно от ответника и трето задължено лице ГДИНМП-С.

Няма произнасяне по непредявен иск водещо до недопустимост на съдебното решение. Решението е правилно и обосновано. Нормите на които първоинстанционният съд се позовава са с оглед онагледяване на различните правни конструкции относими към чл.446 и чл.446а от ГПК, чл.507а и чл.78 от ЗИНС и доколкото процесното обезщетение не попада в нито една от изброените категории доходи. Няма настъпили каквито и да било вреди за ищеца доколкото администрацията на ГДИНМП е действала както се посочи в съответствие със законовите изисквания, няма установено виновно и противоправно поведение, което да е причинило вреди на ищеца, като законът е приложен от тях правилно и в съответствие с правната доктрина и съдебна практика.

Във въззивната жалба е отправено повторно искане за преюдициално запитване като се препраща към искането направено пред

първоинстанционния съд.

Искането е неоснователно. Формулираните в искането въпроси- 1. Дали представлява нарушение на чл.4, ал.14, чл.127 от ХОПЕС провъзгласяващи съответно защитата на човешкото достойнство, право на собственост ,равенство пред закона на всички хора, право на социална сигурност и социална помощ по чл.34 от същата Харта и неизплащането на присъдено от съд обезщетение на осъдено лице, изтърпяващо наказание и конкретно нарушение на правото му на собственост гарантирано от ХОПЕС и ЕКЗПЧОС;2. От ЕКПЧОС във връзка с чл.13,чл.17 и чл.18 от ЕКЗПЧОС ,ДФЕС и представлява нарушение на правото на собственост и съответно свързаните с това право социални услуги, нарушение на разпоредбите на ХОПЕС, ЕКПЧОС и ДФЕС, и 3.Включват ли се разпоредбите на чл.1,чл.4, чл.14, чл.17,чл.20, чл.21 от ХОПЕС провъзгласяващи защита на човешкото достойнство, право на образование, право на собственост, право на равенство пред закона на всички хора, право на социална сигурност и социални помощи по чл.34 от същата Харта и забраната на всяко форма на дискриминация във връзка с чл.41 и чл.52 на изтърпяващия „доживотен затвор“.

Искането е неоснователно. Не е налице нормата на чл.629 ал.1 от ГПК. Цитираните разпоредби са пределно ясни и не се нуждаят от тълкуване като разпоредби от Правото на Европейски съюз или тълкуване валидността на акта на органите на ЕС, което да е значение за правилното решаване на делото. Налице е нормата на чл.629 ал.3 доколкото значението и смисълът на разпоредбата или на акта са толкова ясни, че не будят никакво съмнение. В случая се иска не толкова тълкуване на разпоредбата, колкото се иска установяване на нейното приложение. Не се поставя въпроса за валидността на акт по чл.628 от ГПК. В случая тълкуване на посочените разпоредби от европейското право не се налага защото значението и смисълът им е пределно ясен и не буди никакво съмнение, поради което исканото тълкуване се явява безпредметно.

В представените по делото писмени бележи се акцентира и на фактическия състав на увреждането. За да е основателен предявения иск с правно основание чл.49 от ЗЗД следва кумулативно да са налице следните предпоставки - противоправно деяние, вина, вреда и причинна връзка между деянието и вредата. Липсата дори и на една от така изброените предпоставки

води до неоснователност на предявения иск. С изключение на вината, която се предполага, в тежест на ищеца по делото беше да докаже при условията на пълно и главно доказване останалите елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане- действия или бездействия на лица, на които ответниците по делото са възложили работата, които да са противоправни, вреди и причинна връзка между противоправното поведение на натоварените от ответниците лица и претърпените от ищеца вреди. Докато вината се предполага до доказване на противното и това доказване е в тежест на ответника, то останалите елементи от фактическия състав се доказват при всеки конкретен случай и доказването е в тежест на ищеца.

В конкретния случай, не се установява от доказателствата по делото нито един елемент от фактическия състав на разпоредбата на чл.49 от ЗЗД-не се доказва противоправно поведение от страна на лице, на което ответника ГД Изпълнение на наказанията е възложило работа, в резултат на което да са настъпили твърдените вреди, при което положение само може да се ангажира отговорността на ответника ГДИНМП. Деликтната отговорност предполага да бъдат обезщетени виновно причинените вреди, но само ако действието, което ги е причинило е противоправно, каквато противоправност в случая не е установена. Съгласно наложения от СИ **запор** върху вземанията на длъжника Н. А. и в съответствие с чл.507 от ГПК -запорното съобщение на третото задължено лице се изпраща едновременно с изпращане на поканата за доброволно изпълнение до длъжника. В запорното съобщение се забранява на третото задължено лице да предава дължимите от него суми или вещи на длъжника. Тези вещи трябва да бъдат посочени точно. От деня на получаване на запорното съобщение третото задължено лице има задълженията на пазач спрямо дължимите от него вещи или суми. Съгласно чл.508 ал.3 от ГПК третото лице- в случая Затвора-Пазарджик, има задължението ако не оспорва своето задължение, да внесе дължимата от него сума по сметката на съдебния изпълнител или му предава запорираните вещи. Именно в изпълнение на това задължение, Затвора - Пазарджик е превел процесните суми въз основа на гореописаното запорно съобщение. Всички действия на Затвора-Пазарджик са извършени в съответствие със законовите му задължения във връзка с наложения запор, поради което липсва противоправно поведение на лица, на които Затвора- Пазарджик, респективно ГДИНМП е възложил работата. Както беше посочено по-горе, сумата не е

несеквестируема, макар да представлява обезщетение. По отношение на обезщетение на такива неимуществени вреди, не е уредена несеквестируемост и тя в своята цялост служи за обезпечаване на вземането на вискателя по образуваното изпълнително дело. При тези правни изводи, за липса на една от кумулативно изискуемите предпоставки за уважаване на предявения иск, а именно противоправност на поведението на лице, на което ГДИНМП е възложило работата, съдът е приел, че не следва да се обсъжда наличието или липсата на останалите предпоставки.

Във връзка с поставените въпроси в преюдициалното запитване от жалбоподателя следва да се отбележи следното:

Съгласно **Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи** / ЕКЗПЧОС/ в **член 13** (Доп. - ДВ, бр. 137 от 1998 г., в сила от 1.11.1998 г.) е предвидено - **Право на ефективни правни средства за защита**, включващо, че Всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти; **В чл.17** е регламентирана **-Забрана на злоупотребата с права**, според която никоя от разпоредбите на тази конвенция не може да се тълкува като предоставяща правото на някоя държава, група или лице да осъществява дейност или актове, имащи за цел потъпкването на правата и свободите, предвидени в тази конвенция, или ограничаването им в по-голяма степен от предвидената в конвенцията; в **чл.18- Обхват на допустимите ограничения на правата** е предвидено, че ограниченията, допустими в съответствие с тази конвенция, по отношение упражняването на определени права и свободи не могат да се прилагат с цел, различна от тази, за осъществяването на която са били въведени.

Съгласно нормите от **Хартата за основните права на Европейския съюз** е предвидено в **/чл.1/**, че Човешкото достойнство е ненакърнимо. То трябва да се зачита и защитава; в **чл.4** е записана **Забрана на изтезанията и на нечовешкото или унижително отношение или наказание** изразяваща се в това, че никой не може да бъде подложен на изтезания, на нечовешко или унижително отношение или наказание; в **чл.14-Право на образование** е предвидено, че **1.** Всеки има право на образование, както и на достъп до

професионално и продължаващо обучение.**2.** Това право включва възможността да се получи безплатно задължително образование.**3.** Свободата да се създават учебни заведения при зачитане на демократичните принципи, както и правото на родителите да осигуряват образованието и обучението на децата си в съответствие със своите религиозни, философски и педагогически убеждения, се зачитат съгласно националните закони, които уреждат тяхното упражняване; в **Член 17 Право на собственост** е регламентирано, че **1.** Всеки има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава. Никой не може да бъде лишен от своята собственост, освен в обществена полза, в предвидените със закон случаи и условия и срещу справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба. Ползването на имуществото може да бъде уредено със закон до степен, необходима за общия интерес; т.**2.** Интелектуалната собственост е защитена; в **чл.20 -Равенство пред закона** провъзгласен принципа, че Всички хора са равни пред закона; в.чл.**21 Недискриминация** е посочено, че **1.** Забранена е всяка форма на дискриминация, основана по-специално на пол, раса, цвят на кожата, етнически или социален произход, генетични характеристики, език, религия или убеждения, политически или други мнения, принадлежност към национално малцинство, имотно състояние, рождение, увреждане, възраст или сексуална ориентация.**2.** В областта на прилагане на Договорите и без да се засягат техните особени разпоредби, се забранява всяка форма на дискриминация, основана на гражданството; в **Член 34 Социална сигурност и социална помощ** е посочено, че **1.** Съюзът признава и зачита правото на достъп до обезщетенията за социална сигурност и до социалните служби, които осигуряват закрила в случаи като майчинство, заболяване, трудова злополука, зависимо положение или старост, както и в случай на загуба на работа, в съответствие с правилата, установени от правото на Съюза и от националните законодателства и практики. **2.** Всеки, който пребивава и се придвижва законно на територията на Съюза, има право на обезщетения за социална сигурност и на социални придобивки в съответствие с правото на Съюза и с националните законодателства и практики.**3.** С цел да се бори срещу социалното изключване и бедността, Съюзът признава и зачита правото на социална помощ и на помощ за жилище, предназначени да осигурят достойно съществуване на всички лица, които не разполагат с

достатъчно средства според правилата, установени от правото на Съюза и от националните законодателства и практики; в **Член 41**

Право на добра администрация е записано, че 1. Всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок. 2. Това право включва по-специално: **а)** правото на всяко лице да бъде изслушвано преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него; **б)** правото на достъп на всяко лице до документите, които се отнасят до него, като се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна; **в)** задължението на администрацията да мотивира своите решения. 3. Всяко лице има право на обезщетение от страна на Съюза за вредите, нанесени му от институциите или от техните служители при изпълнение на служебните им задължения, в съответствие с основните принципи, които са общи за законодателствата на държавите-членки. 4. Всяко лице може да се обърне към институциите на Съюза на един от официалните езици на Договорите и трябва да получи отговор на същия език, а в чл. 52 т. 1 е записано като **Обхват и тълкуване на правата и принципите, че** 1. Всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

Нито една от посочените разпоредби в цитираните актове не е нарушена или приложена неправилно по отношение претендираното от ищеца за изплащане от ГДИНМП обезщетение за претърпени неимуществени вреди. Неплащането на обезщетението пряко произтича от налични и обезпечени със запор други вземания на други кредитори към този длъжник и тяхното погасяване се явява приоритетно, още повече че се касае за обезпечено вземане. Принципът който е прокаран в българското и европейско законодателство е, че обезпеченото със запор вземането срещу имащия право на обезщетение длъжник **се погасява с предимство** и преди изплащането на обезщетението на длъжника, доколкото задължението му за погасяване на вземане на друг кредитор, е възникнало преди да е възникнало правото му на

обезщетение. След погасяването на задължението което има, длъжникът има право да получи остатъка от вземането си за обезщетение за неимуществени вреди. В случая такава останала сума за плащане няма. Без значение е дали длъжникът има качеството на типичното физическо лице длъжник или се касае за длъжник, изтърпяващ наказание лишаване от свобода. Правата са едни и същи и са гарантирани от българския закон. И в двата случая, няма допуснато нарушение на правото на собственост доколкото същото следва да се реализира на **принципа „първият по време е първият по право“**. В случая кредиторът на ищеца Н. А. , а именно РС-Ардино има установени и признати и непогасени вземания срещу него от повече от 2г. преди ищецът да инициира и депозира искането си пред ГДИНМП за плащане на обезщетението си. Освен това този ищец има и предхождащи и неизплатени парични задължения към ГДИНМП, тоест и на това основание дължи на първо място погасяване на задълженията си, а след това да получи остатъка от обезщетението си. В случая успешно може да се приложи и реализира и принципа за прихващане между две насрещни и ликвидни изискуеми вземания до размера на по-малкото-чл.104 от ЗЗД. **Правото на собственост** следва да бъде гарантирано на всеки един правен субект, а когато е налице колизия в правата въпросът се разрешава съгласно действащото законодателство. В случая, отказът да бъде изплатено обезщетението в полза на ищеца Н. А. е съответно на закона -това обезщетение нито е несеквестрируемо, нито е от категорията на тези които безусловно следва да се изплатят на титуляра му. Същите на общо основание подлежат и служат за овъзмездяване на вземания на други кредитори, които имат към титуляра на обезщетението на неимуществени вреди /Н. А./, още повече когато тези други вземания са обезпечени чрез налагане на заповед върху личната партия на лишения от свобода А. и което обезпечение предхожда по време вземането му за обезпечение. Няма налична каквато и да било форма на дискриминация или дискриминационно положение от страна на затворническата администрация по отношение на ищеца Н. А.. Същата е действала в съответствие със закона и по начина по който процедира по отношение на всички лишени от свобода затворници и при спазване на императивните изисквания на ГПК и на европейското право при отчитане в пълнота и на правата и интересите на засегнатото от изпълнението на заповедите лице-длъжника Н. А..

Предвид изложеното обжалваното решение е правилно и като такова следва да се потвърди.

По отношение на разноските следва да се отбележи, че те да присъдени в съответствие със закона в резултат на влязло в сила определение постановено в производството по чл.248 от ГПК, и същите не могат да бъдат изменяни от въззивната инстанция освен при промяна на крайния изход на спора от въззивния съд, каквато промяна не се очертава.

За въззивната инстанция жалбоподателят Н. А. дължи разноси на насрещната по спора страна в размер на 200лв за юрисконсултско възнаграждение поради отхвърляне по същество и на двете жалби-лично неговата и тази, подадена от назначения му особен представител.

Съдът напълно възприема и мотивите изложени от първоинстанционния съд към обжалваното решение и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях.

Водим от горното Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя Н. Н. А., ЕГН-*****, изтърпяващ наказание лишаване от свобода в затвора Пазарджик чрез назначения му особен представител по реда на ЗПП адв.Н. К. от АК-Пазарджик, с вх.№2193 от 21.01.2023г. за отправяне на преюдициално запитване за тълкуване на норми от Европейското право на основание чл.629 ал.1 от ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА решение на Пазарджишки районен съд №199 от 27.02.2023г. постановено по гр.д.№20225220101356 по описа на съда за 2022г.

ОСЪЖДА Н. Н. А., ЕГН- ***** от Затвора в гр. Пазарджик, **ДА ЗАПЛАТИ** на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, с адрес гр. С., бул.„Г. Н. С.“ №**, представлявана от Директора И. Й., сумата от 200лв /двеста лева/ представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение за пред въззивната инстанция.

На основание чл.280 ал.3 т.1 от ГПК решението не подлежи на

обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____